

Hummelinck Stuurman Theaterbureau

Enkele reis

GLORIEUZE SUSPENSE IN KNAPPE THRILLERKOMEDIE

KEUZE VAN
DE CRITICUS

Ze noemt zich de ‘Nederlandse queen of crime’, thrillerschrijfster Coco. In haar woonkamer hangen affiches van verfilmde thrillers van haar hand, waaronder *Moord op Vrijdag* en *Giftand*. Ze deelt het huis met haar zuster Bernadette. De beide vrouwen dromen van een treinreis met de Oriënt Express naar Istanboel, helemaal in stijl van de door Coco bewonderde Agatha Christie

Volgens Hummelinck Stuurman Theaterbureau staat met deze productie, in de regie van Bruun Kuijt, ‘meer dan 170 jaar theaterervaring’ op de bühne. De voorstelling begint sterk: Van Dort sleept een versleten, muf ruikend tapijt de speelvloer op.

Het is een geheimzinnig rekwisiet dat gaandeweg steeds meer betekenis krijgt. Ze verwachten de man, Arnold uit Culemborg, die hen zal 'helpen'. Maar staat de champagne koud, is de cake uit de oven?

Na wat gekissebis over een weer, waardoor de verhoudingen tussen beide zusters meteen duidelijk worden, maakt Van der Vlugt zijn entree. Het grijze haar in een modieus staartje, zwarte handschoenen aan, zo iemand regelrecht uit de onderwereld, perfect geacteerd met trage, sluipende pas, zwijgzame attitude, mooie terzijdes over dat de 'Polen de onderwereld hebben overgenomen, er is nu geen droog brood meer mee te verdienen'.

De man haalt een wapen tevoorschijn, met geluidsdemper. Dan verdwijnen ze gedrieën naar achteren. Er klinkt een schot. Wat is er gebeurd?

Ondertussen heeft zich ook de nieuwe politieagente aangediend die waakt over de beide dames in het huis, dat verlaten ligt in een bos. Deze Mirjam, gespeeld door de jonge actrice Florence Vos Weeda, is dankzij de thrillers van haar idool Coco bij de politie gegaan. Ze rijdt in een 'pitauto', en Coco weet precies wat dat is. Ze zit immers 'ook in het vak', maar dan op een andere manier.

Wat nu volgt, is een spannende, snelle en verrassende opeenvolging van gebeurtenissen, waarin feit en fictie, werkelijkheid en theater, zelfs theater-in-theater samengaan. Om geen enkele clou prijs te geven telt deze recensie geen verdere inhoudsbeschrijving, een *disclaimer* uit overtuiging. Het is knap dat de acteurs de ingenieuze verwickelingen perfect weten te timen. Net als je als toeschouwer denkt op het goede spoor te zitten, loopt het weer anders. Het motto van deze thriller zou kunnen zijn, overeenkomstig de overtuiging van Coco: 'Je weet nooit hoe het afloopt, het gaat altijd anders.'

Trudy Labij combineert als topcomédienne haar rol van thrillerschrijfster én van bezorgde zuster met allure. Elke zin, elk gebaar komt perfect aan, in een speelstijl die grenst aan het absurde. Dat is knap. Zij lijkt de drijvende kracht achter de voorstelling, maar is dat zo? Wieteke van Dort is prachtig in de rol van meer oprecht dromerige, melancholieke zuster, met geheime krachten. De 23-jarige Florence Vos Weeda harmonieert fraai met het spel van de overige drie. Als toeschouwer besef je dat er iets niet klopt aan haar rol, maar je krijgt er niet meteen een vinger achter. Het suggestieve decor van Ellen Klever krijgt van lichtontwerper Coen van der Hoeven een filmische belichting met vaak dramatische harde schaduwbeelden.

Scriptschrijver Passchier is afgestudeerd als Hitchcock-kenner. En Coco houdt vanzelfsprekend van Hitchcock. Ze kijkt op televisie naar een marathon van de 'master of suspense' terwijl tegelijkertijd buiten een donkere schim langs de tuindeuren rondwaart. Het is een fijne verwijzing naar de befaamde douchescène uit *Psycho* met de dreigende schaduw van een arm met een mes. En zo telt *Enkele reis* tal van intrigerende associaties met horrorfilms en thrillers; glorieuze suspense, dat is het.

Foto: Ben van Duin